

družstva (mouky a chleba) osobám třetím, t. j. nečlenům, děje se za p ř í m ý m účelem docílití tímto prodejem výdělek (zisk) a že tedy, provádí-li se tato výdělečná činnost trvale, zakládá provozování živnosti obchodní. Na této výdělečné povaze činnosti družstva nemění nic okolnost, že zákon č. 70/1873 ř. z. v § 1 charakterisuje výrobní a hospodářská společenstva jako spolky s neuzavřeným počtem členů, které mají za účel podporovati živnosti nebo hospodářství svých členů společným provozováním závodu nebo poskytováním úvěru, poněvadž tímto ustanovením zákon specifikuje toliko účel společného hospodaření společenstva v poměru k svým členům, necharakterisuje však č i n n o s t v poměru k osobám třetím, kterou má býti tohoto účelu dosaženo. I když tedy v daném případě jest účel hospodářského družstva skladištního v Bozkově svépomocný ve smyslu § 1 cit. zákona, sloužící hospodářské podpoře členstva, nelze z toho ještě usuzovati, že i činnost, kterou družstvo tohoto účelu podle svých stanov dociluje, je nevýdělečná; naopak d o s a ž e n í z i s k u prodejem hospodářských výrobků družstva i nečlenům sleduje uskutečnění cíle, k němuž je družstvo podle stanov a zákona č. 70/1873 ř. z. určeno. Jde tudíž o provozování živnosti, která musí býti podle § 11 odst. 2 živn. řádu opověděna. Opominutí této opovědi tvoří pak podle § 132 písm. a) živn. řádu přestupek.

Č. 12.804.

Živnostenské právo: * Vdova po uzenáři-výrobcí, která po smrti svého manžela hodlá při své uzenářské živnosti provozované na základě práva vdovského podle § 56 odst. 4 živn. řádu provozovati ještě živnost hostinskou omezenou na podávání studených i teplých uzenářských výrobků v časové i místní spojitosti s vlastní živností uzenářskou, je podle § 3 bodu 4 zákona č. 112/1927 Sb. osvobozena od průkazu způsobilosti.

(Nález z 26. února 1937 č. 11.271/37.)

V ě c: Společenstvo hostinských a kavárníků v Brně proti rozh. zem. úřadu v Brně z 24. května 1934 (za zúč. Ludmilu Ž. adv. Dr. Jan Svoboda z Brna) o prodávání uzenářských výrobků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 3. května 1934 udělila městská rada v Brně, jako živnostenský úřad první stolice, Ludmile Ž., majitelce živnosti uzenářské, provozované právem vdovským dle § 56 živnostenského řádu, koncesi hostinskou a výčepní, s oprávněním k podávání studených a teplých uzenářských výrobků, a to v časové i místní spojitosti s prodejnou uzenin v Brně, Wilsonovo nám. č. 2.

Proti tomu podalo stěžující si společenstvo včas odvolání k zemskému úřadu v Brně namítajíc, že Ludmila Ž. ani nepředložila průkazu způsobilosti pro živnost hostinskou a výčepní předepsaného, ani neprokázala, že jest osvobozena od předložení tohoto průkazu způsobilosti ve smyslu § 3 zákona č. 112/1927 Sb.

Zemský úřad nevyhověl nař. rozhodnutím tomuto odvolání, ježto nemá opory v zákoně a odůvodnil svůj výrok takto:

»Společenstvo sice správně uvádí, že živnostenské oprávnění Ludmily Ž. jest pouze oprávněním odvozeným ze živnostenského listu jejího zemřelého manžela a že tudíž jmenovaná má pouze to oprávnění, které měl její zemřelý manžel. Tato námitka může se však týkat pouze živnosti, na niž živnostenský list zní, tedy živnosti uzenářské, pokud této živnosti se týká, nemůže ovšem Ž. své vdovské právo více rozšiřovati, na příklad zřizováním vedlejších uzenářských závodů a pod.

Pokud však jde o osvobození od průkazu způsobilosti pro živnost hostinskou a výčepní, jež přiznává § 3 shora cit. zák. uzenáři-výrobci, tedy dobrodiní zákona vztahovalo se již na zemřelého Jindřicha Ž., s něhož přešlo jako právo odvozené na jeho manželku. Tím, že tato uplatnila již jejímu manželu příslušející nárok na osvobození od zmíněného průkazu způsobilosti, nepřekročila nikterak rozsahu vdovského práva, zaručeného jí § 56 živn. ř.; tím pak, že městská rada tento její nárok na osvobození od průkazu způsobilosti jako vdově po uzenáři-výrobci uznala, nevybočila nikterak z mezí zákona a nelze proto její rozhodnutí v tomto smyslu učiněné zrušiti.«

Jednaje o stížnosti, podané do tohoto rozhodnutí, vycházel soud z těchto úvah:

Na sporu jest otázka, zda zúč. Ludmila Ž., která provozuje uzenářskou živnost vdovským právem na základě § 56 živn. řádu, může pro sebe reklamovati osvobození od průkazu způsobilosti předepsaného v §§ 1 a 2 zákona č. 112/1927 Sb. k nastoupení živnosti hostinské a výčepnické, přiznané v § 3 bodě 4 téhož zákona uzenáři-výrobci, který žádá za koncesi obmezenou na podávání studených i teplých uzenářských výrobků v časové i místní spojitosti s vlastní živností uzenářskou, a zda se tedy může o tuto koncesi ucházeti bez průkazu způsobilosti, jinak i pro tento druh živnosti hostinské požadovaného. Odpověď na tuto otázku dlužno hledati v ustanovení citovaného již § 3 odst. 4, který zní: »Od průkazu způsobilosti v předchozím paragrafu uvedeného jest osvobozen: . . . 4. uzenář-výrobce, který žádá za koncesi obmezenou na podávání studených i teplých uzenářských výrobků v časové i místní spojitosti s vlastní živností uzenářskou.«

Záleží tedy jedině na tom, zda Ludmilu Ž. lze uznati za »uzenáře-výrobce« ve smyslu předpisu právě citovaného. Soud uznal, že tuto otázku dlužno zodpověděti kladně. Nezáleží na tom, zda nabytí živnostenského oprávnění právem vdovským podle § 56 živn. řádu má povahu nabytí originárního či odvozeného, nýbrž jedině na tom, zda vdova, jež na základě tohoto oprávnění uzenářskou živnost provozuje, jest uzenářem-výrobce ve smyslu § 3 bodu 4 zákona č. 112/1927 Sb. Poněvadž vdova, u níž splněny jsou předpoklady § 56 odst. 4, je po čas svého vdovství oprávněna provozovati živnost na základě živnostenského listu svého zemřelého manžela, pak — byl-li tento podle svého živnostenského listu uzenářem-výrobce — jest i vdova provozující po něm na

základě § 56 odst. 4 živn. řádu dále výrobu uzenářského zboží uzenářem-výrobcem a v důsledku toho může žádati za udělení hostinské koncese v rozsahu uvedeném v § 3 bodu 4 zákona č. 112/1927 Sb., aniž je povinná podati průkaz způsobilosti. Oprávnění, jehož tímto způsobem vdova po uzenáři nabude, není arci více oprávněním provozovaným na základě živnostenského listu zemřelého jejího manžela, nýbrž oprávněním, jehož teprve ona sama udělením koncese nabyla.

Č. 12.805.

Řízení před nss. — Cesty: I. Stížnost obce podanou včas k nss, která byla vrácena podle § 21 odst. 2 zákona o ss k doplnění průkazem o tom, že se obecní rada usnesla na jejím podání, nelze odmítnouti jako opožděnou, když byla i se zmíněným průkazem opět předložena ve lhůtě poskytnuté nss, třebas usnesení obecní rady se stalo po uplynutí lhůty stanovené v § 14 zákona o ss. — II. Předpisy silničních zákonů o vzniku silnic a cest se vztahují i na zastavěné území obce.

(Nález z 2. března 1937 č. 16.939/36.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A LXXXV/21.

Věc: Obec Nové Hutě (adv. Dr. Viktor Šťastný z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 25. června 1934 (za zúč. Leo W. v Nových Hutích adv. Dr. Egon Schwelb z Prahy) o veřejnosti cesty.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost. Útraty zúčastněné straně se nepřisuzují.

Důvody: Výměrem z 15. září 1932 vyrozuměl obec. úřad v Nových Hutích zúč. stranu Leo W., že obec. zastupitelstvo ve schůzi 14. září 1932 prohlásilo cestu č. parc. 1243, odbočující od okresní silnice u kostela ke škole v Nových Hutích, jež dosud byla ve vlastnictví Leo W., za cestu veřejnou v té šířce, jak je zapsána v katastrální mapě.

Okr. úřad v Prachaticích výměrem z 16. ledna 1934 zamítl odvolání Leo W. jako bezdůvodné a schválil zmíněné usnesení obec. zastupitelstva z toho důvodu, že konaným šetřením a předloženými spisy je nesporně prokázáno, že cesta č. kat. 1243 vedoucí od kostela ke škole je jediným přiměřeným spojením, které slouží v těchto místech veřejnému ruchu a jest odůvodněno naléhavou potřebou komunikační. Poněvadž dále bylo prokázáno, že užívání této cesty je trvalé, všeobecné a nerušené a že cesta jest i objektivně způsobilou sloužiti jako všeobecný komunikační prostředek, musilo odvolání býti zamítnuto.

Nař. rozhodnutím zrušil žal. úřad na odvolání Leo W. výměr okr. úřadu v Prachaticích a jemu za základ sloužící usnesení obec. zastupitelstva v Nových Hutích pro nezákonnost a odůvodnil své rozhodnutí takto: Vznik veřejné cesty obecní v zastavěné části obce nelze posu-